

Η άρση του δικού μας σταυρού (Κυριακή Σταυροπροσκυνήσεως)

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Αμβων](#)

Στο σημερινό ευαγγέλιο ο Χριστός θέλει να μας μυήσει στο μυστήριο του πάθους Του και του σταυρού Του. Πως διά σταυρού και θανάτου την ανθρώπινη φύση, που προσέλαβε επάνω Του, την έκανε μέτοχο ζωής αιωνίου. Γι' αυτό ο σταυρικός θάνατος έγινε πρόξενος ζωής και αθανασίας, όχι μόνο για την ανθρώπινη φύση που έφερε, αλλά για όλο το ανθρώπινο γένος. Για κάθε άνθρωπο ο σταυρός χαρίζει ζωή και αφθαρσία.

Η πορεία αυτή προς τον σταυρό και τον θάνατο έγινε για τον άνθρωπο μοναδική οδός σωτηρίας. Για να γίνουμε μέτοχοι της «αθανάτου ζωής», πρέπει να γίνουμε και μέτοχοι στα παθήματα, τον σταυρό, τη θυσία του Κυρίου μας. Να νεκρώσουμε τα πάθη και τις επιθυμίες της σαρκικής φύσεώς μας και επί πλέον και την ίδια τη φύση μας, το σώμα μας, και οτιδήποτε άλλο, που μπορεί να μας οδηγήσει σε αυτόνομη ζωή από την αληθινή, που είναι η σχέση με τον Θεό. Αυτό εννοεί ο Χριστός με το «ακολουθείτω μοι», που ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο. Γνωρίζουμε τον Χριστό, όχι διανοητικά, αλλά μέσα από τη θυσία, «σταυρούμενοι». Οι Άγιοι διψούσαν να συμπάσχουν με τον Χριστό. Όχι απλά να νηστέψουν ή να

ταπεινωθούν ή να κάνουν ελεημοσύνη, αλλά να υποστούν την έσχατη θυσία. Και ευχαριστούσαν γι' αυτό τον Θεό. Γνωρίζουμε την «όντως ζωή» μέσα από τον θάνατο. Η πιο καλή ζωή είναι να υποφέρουμε για τον Χριστό, να πεθαίνουμε γι' Αυτόν. Στη ζωή μας το παν δεν είναι αν υποφέραμε λίγο ή πολύ, αλλά αν σ' όλες τις περιπτώσεις, είμαστε με τον Χριστό. Αν μέσα μας σταυρωθεί το φρόνημα του κόσμου, τότε ζούμε και υπάρχουμε αληθινά.

Μπροστά στον κάθε άνθρωπο υπάρχουν δυο επιλογές: η μια είναι η ζωή «μετά του Χριστού» και η άλλη η «άνευ του Χριστού». Η «άνευ του Χριστού» ζωή είναι η ζωή, που απορρέει από τις επιθυμίες και τις επιδιώξεις της σαρκικής φύσεώς μας, του «παλαιού ανθρώπου», όπως λέγει ο απόστολος Παύλος. Ο άνθρωπος αυτός δεν σκέπτεται τον Θεό, ούτε τον ενδιαφέρει η «εν Αυτώ» ζωή. Επιδιώκει την απόκτηση πλούτου, για να απολαμβάνει τις ηδονές της παρούσας ζωής, που ικανοποιούν τη φύση. Με αυτό όμως τον τρόπο ζωής ετοιμάζει για τον εαυτό του τον αιώνιο θάνατο. Αν ο άνθρωπος κάνει την πρώτη επιλογή και θέλει να αντλεί τη ζωή του από τη σχέση, την αγάπη και την κοινωνία με τον Θεό, θα έχει ισόβιο αντίπαλο τη φύση, που ρέπει προς την αμαρτία. Είναι το «φρόνημα της σαρκός», το οποίο προβάλλει πολλή αντίσταση και χωρίς άσκηση στο εσωτερικό του, ο άνθρωπος δε μπορεί να το καταβάλει.

Γι' αυτό ο Χριστός μάς συμβουλεύει να σηκώσουμε σταυρό, να αρνηθούμε τα φιλήδονα θελήματα και τις φιλόζωες επιθυμίες της φύσεως, μέχρι που να την υποτάξουμε στο θέλημα του Θεού, για να μετάσχει κι αυτή στην αθανασία και

αιωνιότητα. Αυτό όμως προϋποθέτει άσκηση, αγώνα εσωτερικό, που είναι οδύνη, σταυρός. Χωρίς την καθημερινή άρση του σταυρού για νέκρωση των αμαρτωλών παθών, όπως μας καθοδηγεί το ευαγγέλιο, δηλαδή ο Κύριος και στη συνέχεια οι Απόστολοι, οι Μάρτυρες και όλοι οι Άγιοι, δε μπορούμε να είμαστε πάντοτε «μετά του Χριστού».

Αν θέλουμε, λέγει ο Χριστός, να κερδίσουμε την πρόσκαιρη ζωή της φύσεώς μας, θα χάσουμε την αιώνιο ζωή. Αυτό μπορεί να συμβεί είτε στην καθημερινότητα με την επιδίωξη να απολαύσουμε τις πρόσκαιρες ηδονές, αδιαφορώντας για τον Θεό και το θέλημά Του, είτε σε καιρό μαρτυρίου αρνηθούμε να μαρτυρήσουμε για τον Χριστό, για να κερδίσουμε τη φυσική ζωή μας. Αν όμως απολέσουμε και αφανίσουμε τη φυσική ζωή μας και οτιδήποτε απορρέει απ' αυτή, «ένεκεν του Χριστού» και του «κατά Θεόν βίου», τότε θα σώσουμε τη ζωή μας, θα κερδίσουμε την αιωνιότητα.

Οι τρεις Παίδες π.χ. αν ήθελαν να ζήσουν τη ζωή της φύσεως, δεν θα έμπαιναν στη φωτιά. Αυτό όμως θα ήταν κάτι πρόσκαιρο. Το συνεχές και αιώνιο θα ήταν ο χωρισμός από τον Θεό, δηλαδή ο θάνατος. Για την αγάπη του Θεού προτίμησαν την οδύνη της φωτιάς, το μαρτύριο. Και το πυρ από φλογίζον έγινε δροσίζον. Η παρουσία του Θεού μετέτρεψε την κόλαση σε παράδεισο, τον θάνατο σε ανάσταση, προμήνυμα του Χριστού, ο οποίος τον θάνατο και τον άδη μεταποίησε σε «φως απαστράπτον», άδυτο, σε Ανάσταση και ζωή.

Όταν ο Χριστός λέγει για τον ακόλουθό Του, «αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι», εννοεί πως πρέπει οι πιστοί να έχουμε συνεχώς μπροστά μας τη νέκρωση της αμαρτίας και των παθών, αλλά και της ίδιας της φύσεώς μας. Να πεθαίνουμε «τη προαιρέσει» (=κατά την πρόθεσή μας), για οτιδήποτε μπορεί να

μας στερήσει από το να ζούμε «μετά του Χριστού». Χωρίς το πέρασμα από τον σταυρό και τον θάνατο, παντός εναντιωμένου στον Θεό, δε σώζουμε το «εν Χριστώ Ιησού υπάρχειν».

Και αυτός ο σταυρός της αμαρτίας, που εμφωλεύει μέσα μας, είναι οδυνηρός, αλλά αυτός ο θάνατος δεν είναι μόνιμη κατά-σταση. Τον θάνατο της αμαρτίας και των παθών ακολουθεί η ανάσταση της φύσεως. Η δόξα της αναστάσεως «περιχέει» (= περι-χύνεται) σε κάθε νεκρούμενο.

Σωτηρία λοιπόν για μας είναι ο καθημερινός σταυρός, η θυσία, ο θάνατος. Με τις ποικίλες καθημερινές νεκρώσεις, την άσκηση, την ειλικρινή εξομολόγηση των αμαρτιών μας, τους ονειδισμούς, που ίσως νοιώσουμε κατά την εξομολόγηση, την καταδίκη του εαυτού μας από εμάς τους ίδιους, τις θλίψεις, τις δοκιμασίες, τις αδικίες των ανθρώπων, τους τυχόν εμπαιγμούς σε βάρος μας, με όλα αυτά γινόμαστε συνοδοιπόροι του Κυρίου και κοινωνοί στα παθήματα του, αλλά και στην Ανάστασή Του. Όσο πιο μεγάλη είναι η συμμετοχή μας στον σταυρό, τόσο πιο μεγάλη θα είναι και η ελευθερία, δηλαδή η συμμετοχή στην ανάσταση, η επιστροφή μας στον Θεό. Το «ζει εν εμοί Χριστός», είναι ανάσταση.

Όταν υποτάσσουμε το «φρόνημα της σαρκός» στο «φρόνημα του πνεύματος», «αίρομεν τον σταυρόν μας» και ακολουθούμε τον Χριστό. Τον σταυρό μας, όχι απλά τον δεχόμαστε, αλλά τον αγαπάμε και τον ποθούμε, όταν ζούμε και φρονούμε «κατά Θεόν». Ο Πέτρος π.χ. δεν φρονούσε «κατά Θεόν», όταν απέτρεπε τον Χριστό από το πάθος, γι' αυτό και επετιμήθη.

Σήμερα που βρισκόμαστε στο μέσο της Μεγάλης Σαρακοστής και οδεύουμε προς το πάθος και την Ανάσταση του Κυρίου, ας παρακαλέσουμε τον Θεό να μας βοηθήσει να νεκρώσουμε τη βασιλεύουσα μέσα μας αμαρτία, για να μας γίνει αυτή η νέκρωση ζωηφόρος, δηλαδή ζωή σχέσεως, αγάπης και κοινωνίας με τον Θεό. Έτσι θα προσεγγίσουμε συνειδητά, βιωματικά, το μεγάλο και όντως θείο μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως.

(Παύλου Μουκταρούδη, Διήρητο διά των σπορίμων, τ. Β', σσ.392-395. Έκδ. Ι. Μ. Λεμεσού 2008.)

<http://bit.ly/2OCsUFy>